

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1009/06
18.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Државне заједнице Србија и Црна Гора, Министарства одбране, коју заступа Одељење за имовинско-правне послове - Одсек у Београду, Београд, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. број 2412/05 од 19.8.2005. године, у седници одржаној 18.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. број 2412/05 од 19.8.2005. године, става првог изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. број 3481/99 од 25.11.2004. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 160.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 100.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне активности, износ од 100.000,00 динара за страх и износ од 170.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, укупно 530.000,00 динара са траженом каматом, као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. број 2412/05 од 19.8.2005. године ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је пресуда Другог општинског суда у Београду П. број 3481/99 од 25.11.2004. године у делу којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду штете на име претрпљених физичких болова, претрпљених душевних болова због наружености и за страх. Ставом другим изреке укинута је пресуда Другог општинског суда у Београду П. број 3481/99 од 25.11.2004. године у делу којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Београду, става првог изреке, у законском року изјавио је ревизију тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужилац у изјављеној ревизији позивајући се на почињеност битних повреда исте не идентификује нити их конкретизује у чему се оне огледају.

У поступку је утврђено, што међу странкама није ни спорно, да је тужилац као војник на одслужењу војног рока повређен у вршењу војне службе дана 30 - 31.1.1991. године у месту Брчко, ВП ББ Брчко. До повређивања тужиоца дошло је тако што се кретао по мрак, без икаквог осветљења, на "мртвој стражи", због чега је упао у једну од рупа који су за собом оставили тенкови и повредио колена леве ноге. Дана 23.7.1991. године тужилац је примљен на хируршко одељење Војне болнице у Сарајеву, где му је 24.7.1991. године урађена операција на левом колону. Након операције тужилац је упућен на рехабилитацију. Утврђено је да је непрекидно лечење код тужиоца трајало до краја 1991. године односно акутна фаза лечења тужиоца трајала је до краја 1991. године, а након тога је попримила хронични карактер. Акутни болови су трајали до краја 1991. године, са свим осталим симптомима оболења који прате ту фазу, а сви остали прегледи после тога повремени као, што је преглед из 1996. године, један из 2003. и 2004. године само показују да се ради о хроничном оболењу. Утврђено је и то да су да је крајем 1991. године када је завршено лечење код тужиоца, престали физички болови (јаког и средњег интензитета) и страх, који према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра доктора ВВ није оставио последице у психичкој сфери. Код тужиоца постоји естетско наружење лаког степена и огледа се у хипотрофији мишића натколенице у односу на здраву ногу мерену по обиму износи 1,5 цм и ожиљку од операције са унутрашње стране дужине око 5 цм.

Стога, је предмет овог спора између осталог по тужби за накнаду штете коју је тужилац поднео суду 7.12.1998. године накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, психичке болове због наружености и за страх.

Међутим, како је лечење код тужиоца трајало до краја 1991. године када су престали физички болови и страх и формирано естетско наружење лаког степена, а тужилац тужбу за накнаду штете поднео 7.12.1998. године правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 376. ЗОО, када су уважавајући истакнути приговор тужене о застарелости овог потраживања одбили тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, психичке болове због наружености и за страх, дајући при том разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, рок застарелости почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе ако законом за поједине случајеве није шта друго прописано (члан 361. ЗОО). Код накнаде штете обавеза накнаде сматра се доспелом од тренутка настанка (члан 186. ЗОО). Потраживање накнаде деликтне штете у смислу члана 376. ЗОО застарева за 3 године од дана када је оштећени дознао за штету и лице које је штету учинило (субјективни рок), а у сваком случају потраживање застарева за 5 година од дана је штета настала (објективни рок). За почетак рока застаревања деликтне штете релевантно је сазнање оштећеног за штету и за лице које је штету проузроковало, као и за обим штете (утврђење свих чињеница и околности које су од значаја за утврђивање висине штете). Зато, се почетак рока по правилу не поклапа са моментом наношења телесне повреде (штетне радње), па тако у погледу накнаде за физичке болове рок застарелости тече од момента када су престали физички болови релевантни за досуђивање накнаде (јаког и средњег интензитета), за страх од завршетка страха који је био интензиван и дужег трајања док за наруженост од момента када је завршено лечење и када је извесно да измењена спољашност оштећеног изазива околини гађење, сажалење и друге негативне реакције. Како је у току поступка утврђено да је лечење тужиоца завршено до краја 1991. године до када су престали и физички болови релевантни за досуђивање накнаде и страх, као и настале околности релевантне за накнаду штете за претрпљене психичке болове за наруженост, а тужба је поднета 7.12.1998. године, то је у конкретном случају потраживање тужиоца за наведене видове накнаде нематеријалне штете застарело према наведеној одредби члана 376. ЗОО пошто су пре подношења тужбе протекли субјективни и објективни рок у којима је тужилац могао остваривати право на судску заштиту. Зато, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Врховни суд је, из ових разлога на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО